

φιλοκαλικά σταχυολογήματα

9

2020.4

...διαβάζω...άκούω...καταγράφω

"ἔδοξε τοίνυν ἡμῖν τά ἐκ φιλομαθείας συνενεγκεῖν εὐρήματα" (Κύριλλος Ἀλεξανδρείας)

➔ Ἀνακοίνωση: ➔

φιλοκαλικά σταχυολογήματα

Τά Σταχυολογήματα παίρνουν προαγωγή! Ἀπό σήμερα μετονομάζονται σ' αὐτό πού βλέπετε στό νέο τίτλο!
Τό ...διακόνημα ὡστόσο παραμένει ἀναλλοίωτο.

ὁ Ἅγιος Χαραλάμπης καί ὁ δαίμονας

Ὅταν ὁ ἅγιος Χαραλάμπης βασανιζόταν ἀπό τούς δημίους, ὁ αὐτοκράτορας καί διώκτης του πληροφορήθηκε γιά τή θαυματουργό δύναμη τοῦ ἁγίου. Διέταξε λοιπόν νά φέρουν ἐνώπιόν του ἕναν δαιμονισμένο, γιά νά δεῖ ἂν ὁ Χαραλάμπης μποροῦσε νά τόν θεραπεύσει.

Ὁ διάβολος βασάνιζε ἤδη τόν ταλαίπωρο ἄνθρωπο ἐπί τριάντα πέντε χρόνια, ἐλαύνοντάς τον στά ὄρη καί τίς ἐρήμους, ἐκσφενδονίζοντάς τον μέσα σέ φαράγγια καί ἔλη.

Ὅταν ὁ παράφρων αὐτός πλησίασε τό Χαραλάμπη, ἔντρομος ὁ δαίμονας αἰσθάνθηκε ἡδύπνοο ἄρωμα νά ἐκχέεται ἀπό τόν ἅγιο ἄνθρωπο καί ἔκραξε:

— Σέ ἱκετεύω, δοῦλε τοῦ Θεοῦ, μή μέ βασανίσεις πρὶν ἀπό τόν καιρό μου· νά μέ διατάξεις νά φύγω κι ἐγώ θά φύγω. Ἄν θέλεις θά σοῦ πῶ πῶς μπήκα μέσα σ' αὐτόν τόν ἄνθρωπο.

Ὁ ἅγιος διέταξε τὸ δαίμονα νὰ πεῖ τὸ ἱστορικό. Ὁ δαίμονας ἀποκάλυψε:

— Ὁ ἄνθρωπος αὐτός θέλησε νὰ κλέψει κάτι ἀπὸ τὸν γείτονά του καὶ σκέφθηκε μέσα του: ἂν δὲν σκοτώσω πρῶτα τὸν ἄνθρωπο, δὲν θὰ μπορέσω ν' ἀρπάξω τὰ ἀγαθὰ του. Πῆγε λοιπὸν καὶ σκότωσε τὸν γείτονά του. Τὸν ἔπιασα τῆ στιγμῆ πού διέπραττε τὸ ἔγκλημα, εἰσώρησα καὶ κατοίκησα ἐντὸς του τριάντα πέντε ὀλόκληρα χρόνια.

Ἀκούγοντας αὐτὰ ὁ ἅγιος τοῦ Θεοῦ διέταξε τὸν δαίμονα νὰ βγῆ ἀμέσως ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο καὶ νὰ τὸν ἀφήσει πιά ἡσυχο. Ὁ δαίμονας ἐξῆλθε καὶ ὁ ἄνθρωπος πού εἶχε παραφρονήσει ἀποκαταστάθηκε στὴν ὑγεία του καὶ βρῆκε τὴ γαλήνη.¹

Ὁ ἅγιος μεγαλομάρτυρας Χαράλαμπος μαρτύρησε σέ μεγάλη ἡλικία. Ὁ δαίμονας «ἔντρομος αἰσθάνθηκε ἡδύπνοο ἄρωμα νὰ ἐκχέεται» ἀπὸ τὴν ἁγιασμένη ὑπαρξή του. Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος κάνει λόγο γι' αὐτὴ τὴν εὐωδία πού χαρακτηρίζει τοὺς ἁγίους:

«Εἶμαστε εὐωδία Χριστοῦ, πού εἶναι εὐχάριστη στό Θεό. Εὐωδία μεταξὺ αὐτῶν πού σώζονται καὶ ἐκείνων πού χάνονται» («Χριστοῦ εὐωδία ἐσμὲν τῷ Θεῷ ἐν τοῖς σωζομένοις καὶ ἐν τοῖς ἀπολλυμένοις, οἷς μὲν ὁσμή θανάτου εἰς θάνατον, οἷς δὲ ὁσμή ζωῆς εἰς ζωὴν», Β' Κορ. 2:15-16).

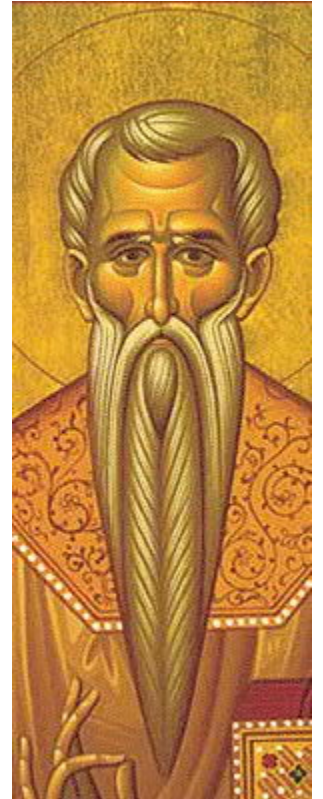
Τί ἐννοεῖ εὐωδία γι' αὐτοὺς πού σώζονται καὶ γι' αὐτοὺς πού χάνονται; Πῶς μπορεῖ ἡ ἴδια εὐωδία νὰ προκαλεῖ ζωὴ καὶ θάνατο ταυτόχρονα;—ὑπόθεση ζωῆς γιὰ τὰ τέκνα τοῦ Θεοῦ καὶ ὑπόθεση θανάτου γιὰ τοὺς ἀπαλλοτριωμένους.

Ὁ ἅγιος **Γρηγόριος Νύσσης** κάνει πιὸ κατανοητὴ σέ μᾶς αὐτὴ τὴ διαφορὰ μὲ μιά εἰκόνα ἀπὸ τὴ φυσικὴ ζωὴ:

«Ἄν ἀλείψεις μὲ ἄρωμα ἓνα σκαθάρι καὶ ἓνα περιστέρι, δὲν θὰ ἔχει καὶ στὰ δυὸ τὸ ἴδιο ἀποτέλεσμα, ἀλλὰ τὸ περιστέρι γίνεται πιὸ ζωηρό ἀπὸ τὴν ὠραία εὐωδιά, ἐνῶ τὸ σκαθάρι μαραζώνει».²

¹ ΠΡΟΛΟΓΟΣ, Φεβρουάριος, Βίος ἁγ. Χαράλαμπος, σ. 96-97.

² Γρηγορίου Νύσσης, στό Ἄσμα τῶν Ἀσμάτων, Λόγ. γ' ΕΠΕ 7, 107-109.

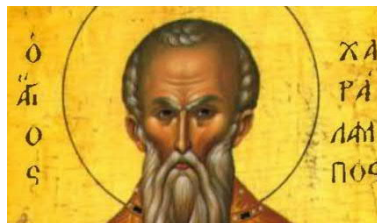
Ὁ Ἄπ. Παῦλος εἶχε ἐμπειρία αὐτῆς τῆς διαφορᾶς πού προκαλεῖ ἡ εὐωδία, καθώς τὴν ἔζησε μέ τούς μαθητές του, καί ἴσως αὐτό στάθηκε ἀφορμή νά τό ἀναφέρει στήν ἐπιστολή του.

Ὁ ἅγιος Γρηγόριος Νύσσης μᾶς τό μεταφέρει ὡς ἐξῆς, παρομοιάζοντάς το μέ τό παράδειγμα τοῦ περιστεριοῦ καί τοῦ σκαθαριοῦ:

«Ἔτσι κι ὁ μέγας Παῦλος, ἐκεῖνο τό θεῖο θυμίαμα, ἄν ἦταν κάποιος περιστέρι, ὅπως ὁ Τίτος ἢ ὁ Σιλουανός ἢ ὁ Τιμόθεος, μετεῖχε τὴν εὐωδιά τοῦ μύρου, προκόπτοντας σέ κάθε ἀρετὴ κατὰ τό ὑπόδειγμα τοῦ Παύλου· ἄν ὅμως ἦταν κάποιος Δημᾶς ἢ Ἀλέξανδρος ἢ Ἐρμογένης, ἐπειδὴ δέν ἄντεχαν τό θυμίαμα τῆς ἐγκράτειας, διώχνονταν ἀπὸ τὴν εὐωδιά σάν τὰ σκαθάρια. Γι' αὐτό ἔλεγε αὐτός πού εὐδίαζε ἀπὸ τὰ ἀρώματα αὐτά, ὅτι "εἴμαστε εὐωδία Χριστοῦ γι' αὐτούς πού σώζονται καί γι' αὐτούς πού πάνε στήν ἀπώλεια, σέ ἄλλους ὁσμή θανάτου γιὰ θάνατο, σέ ἄλλους ὁσμή ζωῆς γιὰ ζωή».³

Μέσα ἀπὸ τό δρόμο καί τό παράδειγμα πού μᾶς κληρονόμησαν οἱ ἀπόστολοι καί οἱ ἅγιοί μας διδασκόμαστε πῶς νά πολεμήσουμε τὰ ...σκαθάρια.

«Διὰ τῶν ἀγαθῶν ἔργων ὀφείλει μυρίζειν καὶ εὐωδιάζειν ἅπαντας δι' ἑαυτοῦ ὁ χριστιανός, ἐπεὶ "εὐωδία Χριστοῦ ἐσμεν"»⁴

³ Γρηγορίου Νύσσης, ὅπ.παρ.

⁴ Ἁγ. Συμεών Θεσσαλονίκης, ἐπιστ. 2.54, Ἀνάλ. Βλατάδων 34 (1981) 112.